

Hello Oscar!!

El passat dia 24 de maig els aficionats de sempre, els nous i els que no estan endinsats en el món del jazz però saben captenir la bona música ompliren de bell nou el "Palau de la Música" de Barcelona i vibraren tots junts, a l'uníson, gaudint i aplaudint dempeus uns dels intèrprets més complerts, més genials i més convincent dels nostres dies: OSCAR PETERSON

Sobre la seva personalitat i sobre el seu art interpretatiu s'han escrit i s'han gastat rius de tinta i és tan conegut avui pels seus concerts arreu del món, per la seva discografia quasi incommensurable que, qualsevol que vulgui aprofundir una mica en la seva obra, pot fer-ho sense la més mínima dificultat.

Quan un artista arriba al zenit de la seva carrera, (i per a mi va arribar-hi molt aviat des de que en Norman Granz va donar-lo a conèixer al món, l'any 1949), no pot defraudar mai, màxim com, en el cas d'Oscar, hi ha una serietat i una professionalitat que estan pel damunt de tota ambigüitat.

A la sortida dels seus concerts, moltes vegades, s'originen fortes polèmiques que giren per damunt dels eternals paràmetres: ús i abús de la seva tècnica extraordinària, possible manca de swing? selecció de temes comercials i efectistes?, etc. etc Si em permeteu la meua opinió personal us diré que, efectivament:

— L'Oscar es serveix de la seva tècnica extraordinària perquè la posseeix en exclusiva i no la pot eludir.

— Té una sensibilitat exquisida que li permet tractar els temes més diversos d'una manera totalment personal, i, per tant, sempre "original".

— Té un "swing" nat i engrescador que li prové d'un coneixement bàsic i aprofundit de les autèntiques arrels del jazz. Analitzeu sinó els seus solos de piano que ens prodiga abundantment aquests últims anys o recordem, els que vàrem tenir la sort d'assistir al Concert del Palau, "l'Ellington Medley" que va oferir-nos: Una respectuosa "dissecció" melòdica i armònica d'alguns dels més coneguts temes del Duke, des de "Satin Doll" "Take the a train", passant per un meravellós "Prelude to a kiss" i finalitzant amb "Solitude". Crec que el "Duke" n'estaria molt satisfet del tractament "petersonià" de la seva obra.

Josep Vadell, l'autor d'aquest article amb Oscar Peterson, a Sitges l'any 1977

— Utilitza la dinàmica, especialment quan treballa en trio, d'una manera justa i equilibrada el que dóna a les seves interpretacions una constant mobilitat i un interès que mai no decau perquè va "in crescendo".

— Els arranjaments profundament preparats, sempre resulten espontànies perquè la creació dins del propi esquema és constant. Els seus "partenaires" sempre conserven la seva personalitat i el seu virtuosisme en funció del resultat que esperen de conjunt. Aquí podríem parlar del baixista Neils Pedersen, mereixdor d'un capítol apart i del bateria Martin Drew artífex de la més efectiva disminució, en el decurs del concert del que parlem. Podríem encara anar fent moltes més disquisicions prop de l'art d'Oscar Peterson al qui, no cal dir-ho, admiro profundament. També a nivell personal. Vaig tenir ocasió de conèixe'l i portar-lo a Sitges, l'any 1977 pel 2.^{on} Festival de Jazz i l'any 1981 vàrem coincidir també al Festival de Vitoria. Puc assegurar-vos que dins la grandiositat que es despren del seu organisme s'hi amaga un tarannà franc, obert, cordial i senzill que li permet gaudir d'una personalitat tan singular.

I per acabar, demanar-vos que sapiguen perdonar-me el petit pecat d'immodèstia al publicar la fotografia que encapçala aquest article, recuperada del meu àlbum particular de records.

Josep Vadell